

Arrest

nr. 274 512 van 22 juni 2022
in de zaak RvV X IX

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. VANDER VELPEN
Atletenstraat 31
2020 ANTWERPEN**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 22 februari 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 25 januari 2022 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - verzoeker om internationale bescherming.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 april 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 mei 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat H. VANDER VELPEN verschijnt voor verzoeker.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 8 april 2019 dient verzoeker een tweede verzoek om internationale bescherming in. Op 15 juli 2021 wordt dit verzoek door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen afgewezen. Bij arrest nr. 217 478 van 26 februari 2019 verwerpt de Raad het beroep tegen voormelde beslissing. Op 25 januari 2022 geeft de verwerende partij een bevel om het grondgebied – asielzoeker (Bijlage 13quinquies) aan verzoeker. Dit is de bestreden beslissing:

“In uitvoering van artikel 52/3. §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer die verklaart te heten,

*naam : W.
voornaam R. B.*

geboortedatum : (...)1985
geboorteplaats Shisong Bul
nationaliteit : Kameroen

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen<2>. tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 16/07/2021 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een negatieve beslissing genomen inzake het verzoek om internationale bescherming

Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7. eerste lid, 1* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen . hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert een enig middel aan:

"TEN GRONDE : Schending van art. 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van administratieve rechtshandelingen en artikel 74/13 vreemdelingenwet en artikel 8 EVRM.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet bepaalt dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening dient te houden met het hoger belang van het kind, het gezins-en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. "Opdat de verplichting tot het voeren van een individueel onderzoek in het kader van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, als omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn, een nuttig effect kent, dient de betrokken vreemdeling in staat te worden gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure waarbij een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgeleverd, aangezien anders niet kan worden uitgesloten dat een dergelijk besluit de belangen van een vreemdeling aanmerkelijk ongunstig kan beïnvloeden."

De hoorplicht betreft veeleer een redelijkheidscriterium waarbij het volstaat dat de verzoeker aantoont dat bepaalde elementen nuttig hadden kunnen zijn voor zijn verdediging en voor de totstandkoming van de beslissing. Het is dan ook de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben, rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029). Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een 'fair balance' moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent slechts een wettigheidscontrole uit op het bestreden bevel. Bijgevolg gaat hij na of het bestuur alle relevante feiten en omstandigheden op zorgvuldige en kennelijk redelijke wijze in zijn besluitvorming aangaande het bestreden bevel heeft betrokken. Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid, doch hij kan enkel nagaan of het bestuur niet op een kennelijk onredelijke wijze of in strijd met de voorhanden zijnde feitelijke gegevens van de zaak tot de bestreden beslissing is gekomen (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900 en RvS 3 februari 2016, nr. 11.784 (c)). Het waarborgen van een recht op eerbiediging van het gezinsleven, veronderstelt

het bestaan van een gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 EVRM. Dit gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'gezinsleven' niet. Dit is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationale recht dient te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland).

Dat alleszins uit het administratief dossier het volgende blijkt: Verzoeker woont sinds 03/01/2020 feitelijk samen met zijn partner, Mevr. S. N. en sinds 11/08/2021 ook wettelijk. Hij vormt een gezin met zijn partner, hun zoontje W. N. en diens stiefdochter T. P. Vader, moeder en de twee kinderen vormen een hecht gezin. De heer W. brengt P. elke dag naar school en haalt haar op. P. wordt 5 jaar dit jaar en zit in het tweede kleuterklasje. Dat in casu het bestaan van een beschermingswaardig gezinsleven tussen verzoeker en zijn gezin moeilijk kan worden ontkend. Dat verweerder bijgevolg de 'fair-balance'-toets had moeten uitvoeren, wat zij in casu niet heeft gedaan. Bij de belangenafweging moet de staat onder meer rekening houden met de volgende elementen:

- de mate waarin het gezinsleven daadwerkelijk wordt verbroken bij uitwijzing naar het land van bestemming,
- de omvang van de banden in de staat,
- de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezinsleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet.
- de vraag of de vreemdeling wist, op het moment dat hij het gezinsleven creëerde, dat het voortbestaan van dit gezinsleven van bij het begin onzeker was omwille van zijn precair verblijf. Als dit het geval is, volgt uit vaste rechtspraak van het EHRM dat de uitwijzing van een derdelands familielid slechts in uitzonderlijke omstandigheden een schending kan uitmaken van artikel 8 EVRM.
- Tot slot moet het hoger belang van het kind in overweging genomen worden, wanneer kinderen betrokken zijn bij de verblijfsaanvraag. Het Hof herhaalt zijn rechtspraak dat er een brede consensus bestaat, ook in het internationale recht, dat in alle beslissingen waarbij kinderen betrokken zijn, hun belangen van het hoogste belang zijn.

De bestreden beslissing vermeldt helemaal niets over de partner en kinderen van verzoeker. Verzoeker is dan ook van mening dat in casu er een schending is van het hoorrecht en dat het bevel eveneens een schending zou uitmaken van artikel 8 EVRM.”

2.2. Verzoeker betoogt dat de gemachtigde een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek moet voeren naar de feitelijke elementen en omstandigheden eigen aan iedere afzonderlijke zaak. Vervolgens stelt verzoeker dat geen rekening gehouden is met zijn gezinsleven: uit het administratief dossier zou moeten blijken dat hij samenwoont met een partner, hun gemeenschappelijke zoon en een stiefdochter. Er wordt gewezen op de betrokkenheid van verzoeker bij de opvoeding van beide kinderen.

In het administratief dossier bevindt zich een evaluatienota van 25 januari 2022 waaruit blijkt dat de gemachtigde rekening heeft gehouden met artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

“In het kader van Artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 “Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land ” is de situatie bij het nemen van het bevel om het grondgebied te verlaten geëvalueerd. Deze evaluatie is gebaseerd op alle actueel in het dossier aanwezige elementen, met inbegrip van de verklaringen afgelegd tijdens het gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van het verzoek om internationale bescherming:

Hoger belang van het kind : betrokkene heeft één kind dat legaal in België verblijft. Betrokkene heeft dit kind samen met zijn partner die eveneens legaal in België verblijft.

Het is in het hoger belang van het kindje om bij de moeder te blijven. Dit kind maakt bijgevolg geen voorwerp uit van het bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezins- en familieleven : betrokkene verblijft in België met zijn minderjarige kind en zijn partner, tevens de moeder van zijn kind. Beiden verblijven legaal in België en maken bijgevolg geen voorwerp uit van een BGV. We wijzen er echter op dat het verzoek om internationale bescherming van betrokkene definitief negatief afgesloten werd en de Minister of zijn gemachtigde desgevallend in toepassing van artikel 52/3 van de Vreemdelingenwet een bevel om het grondgebied te verlaten aflevert. Het staat betrokkene vrij om alle voor haar openstaande wettelijke verblijfsmogelijkheden te benutten, inbegrepen in functie van gezinshereniging. Tot op heden werd nog geen aanvraag gezinshereniging ingediend, waardoor er geen positieve verplichting is voor de staat om het recht op gezinsleven te handhaven. Bovendien wijzen we er

op dat betrokkene niet aannemelijk maakt dat het voor haar kennelijk onredelijk is gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en indien zij dat wenst vanuit het land van herkomst de nodige stappen te ondernemen wat gezinshereniging met haar partner betreft. We benadrukken dat het hierbij slechts om een tijdelijke scheiding van de gezinskern gaat en dat in tussentijd contact kan worden gehouden middels de moderne communicatiemiddelen en korte bezoeken in elke Staat waartoe zij beiden toegang hebben. Betrokkene verklaarde (gehoor DVZ dd.05/03/2018) verder geen familieleden in België of in een andere Lidstaat van de EU te hebben.

Gezondheidstoestand : geen medische elementen in het dossier, geen medische attesten voorgelegd.”

Uit deze evaluatienota blijkt dat verweerder een actueel en grondig onderzoek heeft gevoerd naar de belangen van verzoeker op Belgisch grondgebied overeenkomstig artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Het betoog van verzoeker werpt geen ander licht op zijn situatie. Verzoeker brengt niets concreet aan dat erop zou kunnen wijzen dat hij specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het afleveren van het aangevochten bevel om het grondgebied te verlaten had kunnen beïnvloeden. In die omstandigheden kan verzoeker zich niet op dienstige wijze beroepen op de schending van de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur. In de nota met opmerkingen wordt verwezen naar de evaluatienota van 25 januari 2022.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Uit de synthesenota van 25 januari 2022 blijkt dat de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing rekening heeft gehouden met het privé- en gezinsleven van verzoeker.

Verzoeker heeft voor de eerste keer om toelating verzocht. De bestreden beslissing betreft geen weigering van een voortgezet verblijf. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna afgekort EHRM) is van oordeel dat er geen inmenging is en derhalve geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM dient te gebeuren indien het om een eerste toelating gaat. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de ‘fair balance’-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100; EHRM 8 december 2020, M.M./Zwitserland, § 42). De Staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven is niet absoluut. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27; EHRM 8 december 2020, M.M./Zwitserland, § 43).

Verweerder stelt in voormelde evaluatienota: *“Het staat betrokkene vrij om alle voor haar openstaande wettelijke verblijfsmogelijkheden te benutten, inbegrepen in functie van gezinshereniging.”* Uit het administratief dossier blijkt niet dat verzoeker een aanvraag gezinshereniging of een andere verblijfsaanvraag heeft ingediend. De Raad wijst er op dat het gezinsleven werd gestart tijdens het illegaal verblijf waarvan verzoeker zich bewust was. Waar dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM. Voorts wordt in de evaluatienota gesteld dat verzoeker indien hij dat wenst vanuit het land van herkomst de nodige stappen kan ondernemen wat gezinshereniging betreft en wordt benadrukt dat het *“slechts om een tijdelijke*

scheiding van de gezinskern gaat en dat in tussentijd contact kan worden gehouden middels de moderne communicatiemiddelen en korte bezoeken in elke Staat waartoe zij beiden toegang hebben.” In de evaluatienota wordt niet op kennelijk onredelijke wijze besloten dat er in dit geval geen positieve verplichting is voor de staat om het recht op gezinsleven te handhaven.

Het bestreden bevel houdt geen definitieve weigeringsbeslissing in. Verzoeker toont niet aan dat het gezinsleven enkel in België redelijkerwijze mogelijk is en dat er concrete hinderpalen zijn die verhinderen dat het gezinsleven, tijdelijk dan wel voor langere duur, elders, wordt beleefd. Het tegendeel wordt alvast niet aangetoond. Bovendien wordt nog opgemerkt dat verzoeker door het naderhand indienen van de aanvraag tot gezinshereniging in België voorlopig in dit land kan verblijven, in afwachting van een beslissing inzake de aanvraag. Artikel 1/3 van de Vreemdelingenwet stelt dat het indienen van de verblijfsaanvraag het bestaan van de verwijderingsmaatregel weliswaar niet aantast, maar de uitvoerbaarheid van de maatregel tot verwijdering wordt wel degelijk opgeschort. In deze situatie blijkt niet dat de persoonlijke en gezinsbelangen van verzoeker disproportioneel worden benadeeld.

Een disproportionaliteit tussen de belangen van verzoeker (en zijn Belgische partner en kind) enerzijds en de belangen van de Belgische Staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering anderzijds, wordt niet aangetoond.

Een schending van artikel 8 van het EVRM en van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet blijkt niet. Verzoeker maakt met zijn betoog niet aannemelijk dat de bestreden beslissing werd genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover verweerder beschikt. De schending van de opgeworpen wetsbepalingen en beginselen wordt niet aangetoond.

Het middel is ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig juni tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. MILOJKOWIC